

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/609/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4113201345
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4113201345.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: Obec Čeladice, so sídlom Čeladice 143, IČO: 00 307 831, zast. Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom, so sídlom Novozámocká 214, Nitra, proti odporcovi: ADONA-TABERN, s. r. o., so sídlom Farská 12, Nitra, IČO: 44 035 101, zast. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Eva Hlaváčová, s. r. o., so sídlom Farská 12, Nitra, IČO: 36 862 428, o zaplatenie 12.590,01 eura s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Nitra zo dňa 12. marca 2015 č. k. 9C/179/2013-155 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa návrh odporcu na prerušenie konania zamietol. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 109 ods. 2 OSP a po preskúmaní návrhu na prerušenie konania konštatoval, že v ustanovení § 109 ods. 2 OSP sú uvedené prípady, v ktorých je súdu daná možnosť prerušiť konania, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, t. j. súd môže, no nemusí, po preskúmaní opodstatnenosti dôvodov konanie prerušiť. Súd prvého stupňa následne preskúmal návrh na prerušenie konania pripojením spisu sp. zn. 19C/291/2013 a zistil, že nie sú splnené predpoklady na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 OSP. V konaní vedenom pod sp. zn. 19C/291/2013 sa navrhovateľ - spoločnosť ADONA - TABERN, s. r. o. (v tomto konaní odporca) domáhal zaplatenia sumy 107.443,54 eura s príslušenstvom a rozhodnutie vo veci 19C nie je žiadnym spôsobom viazané na rozhodnutie súdu vo veci pod sp. zn. 9C/179/2013. Prerušenie predmetného konania do skončenia konania vo veci 19C/291/2013, len preto, aby odporca mohol (po prípadnom úspechu v konaní 19C) uplatniť pohľadávku v tomto konaní formou započítania alebo vzájomného návrhu, by bolo v rozpore s právom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a teda aj so zásadou rýchlosti konania, ktorá vychádza z tohto práva. Prerušenie konanie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP môže súd len vo výnimočných prípadoch, a keďže z návrhu odporcu na prerušenie konania nebolo zrejmé, z akého právne významného dôvodu, v inom konaní riešeného, by malo byť konanie prerušené, súd prvého stupňa, nevzhliadnúc dôvody pre prerušenie konania rozhodol tak, že návrh na prerušenie konania zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, nesúhlasiac s napadnutým uznesením. Poukázal pritom na § 97 ods. 1, § 98 OSP. Mal za to, že má právo uplatniť v konaní svoju pohľadávku voči navrhovateľovi, a pokiaľ má obrana odporcu zásadným spôsobom zmeniť výsledok vzájomných sporových konaní ohľadne existujúcich pohľadávok, súd bol povinný na túto skutočnosť prihliadať a umožniť mu primeranú ochranu. Nestotožnil sa preto s názorom súdu prvého stupňa, že rozhodnutie súdu v konaní pod sp. zn. 19C/291/2013 nie je viazané na rozhodnutie súdu v konaní pod sp. zn. 9C/179/2013. Práve naopak, bol toho názoru, že pokiaľ bude v konaní pod sp. zn. 19C/291/2013 voči odporcovi úspešný a následne uplatní protinávrh voči navrhovateľovi v konaní pod sp. zn. 9C/179/2013, zásadným spôsobom sa tým zmení výsledok sporu, čo do výšky žalovaného nároku, a tým aj vzájomné práva a povinnosti účastníkov, ktoré vstúdia z konečného rozhodnutia. Bolo potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že sa ako navrhovateľ v konaní pod sp. zn. 19C/291/2013 domáha voči Obci Čeladice

sumy 107.443,54 eura, ktorá výrazne presahuje žalovaný nárok navrhovateľa v predmetnom konaní, pričom však tieto so sebou súvisia, nakoľko sa jedná o tú istú nehnuteľnosť, z ktorej nároky si obe strany voči sebe uplatňujú. Na argument súdu, že by prerušenie konania bolo v rozpore s právom na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov, uviedol, že zásada rýchlosti konania v žiadnom prípade nemôže predchádzať právu účastníka na spravodlivý proces alebo mu odnímať hmotnoprávne či procesnoprávne oprávnenia tak pred začatím, ako aj priamo v konaní. Poukázal aj na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 117/2011. Ustálil, že z celej veci, ako aj z návrhu na prerušenie konania je zrejmé, že sa hmotnoprávne pomery účastníkov konania zmenia, ak si odporca uplatní vzájomným návrhom svoju pohľadávku voči navrhovateľovi, a preto mal za to, že súd prvého stupňa rozhodol nesprávne, keď bez náležitosti, resp. dôslednejšieho posúdenia veci zamietol návrh odporcu na prerušenie konania, a navyše, svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, resp. zmenil tak, že konanie preruší až do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/291/2013.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ, stotožňujúc sa v plnom rozsahu s napadnutým uznesením, nakoľko ho považoval za vecne správne a riadne odôvodnené. V žiadnom prípade nesúhlasil s argumentáciou a odôvodnením odvolania podaným odporcom a toto odvolanie považoval za účelové a tendenčné s cieľom bezdôvodne oddialiť meritórne rozhodnutie v tomto súdnom konaní, a to vychádzajúc zo samotného znenia ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP. Zdôraznil, že v tomto súdnom konaní si uplatnil svoju pohľadávku z dôvodu, že odporca ako nájomca z uzatvorenej nájomnej zmluvy mu neuhrádzal ako prenajímateľovi dohodnuté nájomné a ani náklady za služby spojené s užívaním predmetu nájmu. V súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 19C/291/2013 si odporca uplatnil svoju údajnú pohľadávku, ktorá mala vzniknúť údajným zhodnotením predmetu nájmu, ktorý mal údajne preinvestovať v predmete nájmu v zmysle nájomnej zmluvy. Z uvedeného opisu bolo zrejmé, že sa jedná o dve odlišné a samostatné pohľadávky, ktoré vychádzajú z absolútne rozličného skutkového stavu a ide o pohľadávky, ktoré sú založené na nezávisle od seba existujúcich právnych tituloch. Existencia týchto pohľadávok nebola na sebe v žiadnom ohľade závislá a aj meritórne rozhodnutie v príslušných súdnych konaniach bolo od seba nezávislé. Na základe uvedených skutočností bolo zrejmé, že neboli naplnené zákonné podmienky na prerušenie konania a v žiadnom z uvedených súdnych konaní sa nerozhoduje o otázke, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie v tom druhom súdnom konaní. Okrem toho poukázal na to, že odporca vo svojom odvolaní poukázal na možnosť vzniesenia vzájomného návrhu, čo však nie je možné, nakoľko existuje procesná prekážka veci začatej. Taktiež mal za to, že neobstojí argumentácia odporcu o uplatnení a vzájomnom zápočte pohľadávok a záväzkov účastníkov konania, nakoľko otázka následného zápočtu a vymáhania súdom priznaných nárokov je otázkou výkonu súdneho rozhodnutia. Bolo právne bezvýznamnou skutočnosťou, za akých okolností a akým spôsobom dôjde k výkonu prípadných súdnych rozhodnutí. Preto nebolo možné vyhodnotiť postup súdu v tomto súdnom konaní, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania, ako postup, ktorým sa odňala možnosť účastníkom konať pred súdom. Ohľadom poukazu na nález Ústavného súdu zastal názor, že uvedený nález nie je možné aplikovať v tomto konaní, nakoľko predmetný nález predpokladá, že rozhodnutie súdu môže mať vplyv na hmotno-právne pomery účastníkov konania. Navyše, správnosť rozhodnutia potvrdila aj skutočnosť, že ak by súd vyhovel návrhu odporcu na prerušenie konania, bola by práve odňatá možnosť navrhovateľovi konať pred súdom, ako aj jeho ústavou garantované právo na rýchly a spravodlivý proces bez prieťahov. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods.1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal, v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednanja na odvolacom pojednávaní (podľa § 214 ods. 2 OSP) a po jeho preskúmaní dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa svojím návrhom zo dňa 15. 01. 2013 domáhal zaplatenia sumy 12.590,01 eura s príslušenstvom z dôvodu, že odporca si neplnil riadne a včas svoje zmluvné povinnosti z nájomnej zmluvy, t.j. neuhradil nájomné za roky 2009, 2010 a 2011 a náklady za služby spojené s užívaním predmetu nájmu.

Na pojednávaní konanom dňa 12. 03. 2015 odporca navrhol, aby súd konanie prerušil až do skončenia konania vedeného pod sp. zn. 19C/291/2013. Svoj návrh odôvodnil peňažnou pohľadávkou, ktorá

vznikla odporcovi voči navrhovateľovi, a to investovaním peňažných prostriedkov do nehnuteľnosti navrhovateľa. Dôvodom bolo právo odporcu započítať svoju pohľadávku voči navrhovateľovi, tak mimosúdne, ako aj v súdnom konaní s tým, že výška pohľadávky, ktorá bola uplatnená odporcom voči navrhovateľovi v konaní pod sp. zn. 19C/291/2013, bola peňažnou pohľadávkou, avšak navrhovateľ jej výšku rozporuje, teda by bolo vhodné počkať na meritórne rozhodnutie a mohol tak uplatniť už konkrétnu výšku pohľadávky voči navrhovateľovi v tomto konaní formou započítania alebo vzájomného návrhu.

O návrhu odporcu na prerušenie konania súd prvého stupňa rozhodol napadnutým uznesením tak, že návrh odporcu na prerušenie konania zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, namietajúc ním nesprávne právne posúdenie veci, ako aj nedostatočné odôvodnenie.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak v priebehu konania vznikne prekážka odôvodňujúca prerušenie konania, súd preruší konanie uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie. Podľa § 109 ods. 2 OSP súd môže sporové konanie prerušiť podľa úvahy, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd môže konanie prerušiť aj v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši predbežná otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie sa týka procesných situácií, v ktorých súd môže konanie prerušiť, no nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) OSP sa musí vykladať a uplatňovať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 152 ods. 4). Zo žiadneho ustanovenia Ústavy Slovenskej republiky nemožno vyvodit', že prerušením konania jeho účastník stráca právo na to, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Všeobecný súd sa pri uplatňovaní procesného postupu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP preto musí spravovať aj požiadavkou, ktorá je zakotvená v tomto článku Ústavy Slovenskej republiky a ktorá ukladá povinnosť prijať príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS. 21/2000 z 20. septembra 2000).

Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že postup súdu prvého stupňa bol vecne správny. Je tomu tak z dôvodu, že pri neprerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP nedochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože prerušenie konania podľa uvedeného ustanovenia závisí od úvahy súdu a je upravené len ako procesná možnosť súdu, nie jeho povinnosť. Pri návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd má povinnosť najskôr zvážiť možnosť iných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť predmetného konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo. S poukazom na uvedené odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, bol toho názoru, že nie je potrebné predmetné konanie prerušiť. Okrem toho mal za to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 19C/291/2013 sa nerieši otázka, ktorá by mala vplyv na predmetné konanie. Rovnako tak neobstojí ani poukaz na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 117/2011, nakoľko ako správne súd prvého stupňa uviedol, predmetné konanie nesúvisí s konaním pod sp. zn. 19C/291/2013 a nemá vplyv na hmotnoprávne pomery účastníkov konania. Uvedené nenaruša ani argumentácia týkajúca sa možnosti započítania, nakoľko táto možnosť prichádza do úvahy aj po právoplatnosti rozhodnutia. Navyiac, v konaní súdu prvého stupňa nebolo vzhliadnuté ani odňatie možnosti konať pred súdom, pretože súd prvého stupňa riadne zdôvodnil svoje rozhodnutie. Pre úplnosť veci odvolací súd opätovne dodáva, že podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd nie je povinný návrhu na prerušenie konania vyhovieť,

pretože toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods.1 OSP potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.